

Le ordine

Anton Chekhov

Le ordine

traducite del texto original russe per Nicolai Rabeneck. Publicate in "Interlingua Grammar" per le International Auxiliary Language Association, 1951 e 1971

Composition: Thomas Breinstrup. Publicate: junio 2006

© 2006 Union Mundial pro Interlingua

Tote derechos reservate. Iste texto es facite disponibile pro uso non-commercial solamente. Tote formas de re-vendita o re-distribution electronic o imprimate es prohibite sin permission in scripto. Nulle parte de iste publication pote assi esser reproducite, copiate, conservate in un systema de cercar o transmittite in ulle forma o per ulle methodo: graphic, electronic, mechanic, photographic, registrate sur disco o cassetta, transferite a bases de datos o in altere maniera sin permission in scripto. Es permittite citar in recensioni con indication del fonte.

Le ordine

Registrar collegial Lev Pustiakov, preceptor al progymnasio militar, habitava juxta su amico, le locotenente Ledenzov. A iste ille se dirigeva le matino del nove anno.

“Ascolta, Grisha, lo que io vole demandar te,” ille diceva al locotenente post le costumari gratulationes del nove anno, “io non te importunarea si il non esseva assolutamente necessari. Presta me pro hodie, mi columbetto, tu ordine de Stanislas. Nam io dina hodie al domo del mercante Spichkin. E tu le cognosce, iste bandito Spichkin: ille adora ordines e omnes que non ha qualcunque in le buttoniera o pendente al collo ille considera como quasi villanos. E de plus, tu sape, ille ha duo filias ... Nastia e Zina ... Io te preca como amico ... Tu me comprende, mi caro. Face me iste favor.”

3

Rubescente e balbutiante Pustiakov presentava su demanda, intertanto regardante timidemente le porta. Le locotenente blasphemava, il es ver, sed consentiva.

A duo horas postmeridie Pustiakov vadeva in un fiacre al Spichkines; ille habeva le pellicia un pauc aperite e regardava su pectore. Ibi radiava le auro e brillava le colores de email del Stanislas prestate.

“De un maniera o altere on senti pro se mesme plus de

respecto,” pensava le preceptor e tussettava. “Un parve cosa, pote valer cinque rublos al plus, e causa nonobstante tante sensation!”

Quando ille arrivava al domo de Spichkin ille aperiva le pellicia largemente e se poneva sin haste a pagar le cochiero. Il le pareva que le cochiero se petrificava al vista del epaulettes, del buttones, e del Stanislas. Contente de se mesme Pustiakov tussettava e entrava in le domo. Quando ille se disvestiva de su pellicia in le antecamera ille jectava un reguardo in le sala. Ibi un dece-cinquena de personas sedeva jam al longe tabula a dinar e mangiava. On audiva voces e le tintinnar de plattos.

“Qui ha sonate ibi?” se faceva audir le voce del maestro del domo. “Ah, Lev Nikolaich! Entra, io vos preca, vos es un pauc tarde sed non importa ... Nos nos ha justo nunc sedite al tabula!”

Pustiakov expandeva le pectore, levava le capite, e fricante le manos entrava in le sala. Sed ibi ille videva aliquo horribile. Al tabula, juxta Zina, sedeva su collega Tremblant, preceptor del lingua francese. Monstrar le ordine al francese significava provocar un multitudine de questiones le plus desagradabile, significava facer se ridicule e contemptibile pro semper ... Le prime pensata de Pustiakov esseva de aveller le ordine o de currer retro; sed le ordine esseva

4

attaccate multo solidemente e un retraite esseva jam impossibile. Hastivissimo ille coperiva le ordine con su dextera, se faceva le plus parve possibile inclinante se disgratiosamente in un salute general sin serrar le mano a alicuno, e se sedeva pesantemente super le sol sede non occupate exactemente opposite a su collega, le francese.

“Ha bibite nimis, evidentemente!” pensava Spichkin vidente su facie confuse.

Un platto de suppa esseva placiante ante Pustiakov. Ille prendeva le coclear in le mano sinistre, sed quia il occorreva a ille que in societate respectabile il non es permittite mangiar con le mano sinistre, ille declarava que ille habeva jam dinare e non poteva mangiar plus.

“Io ha jam mangiate ... *Merci* ...” ille balbutiava. “Io visita mi oncle, le protopresbytero Yeleiev, e ille me persuadeva de ... de ... dinar a presso de ille.”

5

Le anima de Pustiakov esseva plen de angustia constringente e de enoio irate: le suppa oleva tanto gustose e le sturion vaporate emitteva un odor inusualmente appetibile. Le preceptor tentava coperir le ordine con le mano sinistre pro liberar le dextera, sed etiam isto semblava a ille non multo conveniente.

“On lo remarcarà . . . Allora mi bracio jacera super tote mi pectore como si io me poneva a cantar. Domino mie, si

solmente le dinar esseva finite! Io pote dinar plus tarde al albergo!”

Post le tertie platto ille regardava le francese timidemente, con un sol oculo, pro si dicer. Tremblant, qui pro alicun ration esseva multo confuse, regardava Pustiakov e etiam non mangiava. E post que le duo habeva regardate le uno le altero, illes deveniva ancora plus confuse e fixava le oculos super su plattos vacue.

“Ille lo ha remarcate, le porco!” pensava Pustiakov. “Io lo vide super su miserabile facie que ille lo ha remarcate! Le bandito es un intrigante. Jam deman ille informara le director.”

Le hospite e le invitatos mangiava le quarte platto e, como le fato lo habeva determinate, illes mangiava etiam le quinte ...

Un senior grande, con large nares capillute, con un naso curvate e oculos congenitalmente constringite, se levava. Ille passava le mano super su capite e exclamava:

“Eh – eh – eh ... io ... io ... eh propone, eh, biber al salute del damas hic presente.”

Le seniores se levava con ruito e elevava su bicarios. Un “hurrah” sonava a alte voces per tote le habitation. Le damas surrideva, e se poneva a lassar toccar lor vitros. Pustiakov etiam se levava e prendeva su vitro in le mano sinistre.

6

“Lev Nikolaich, presenta per favor iste vitro a Nastasia Timofeivna!” se adressava un senior a ille e le passava al mesme tempore un bicario. “Persuade la de biber!”

A su plus grande horror Pustiakov esseva fortiate iste vice de poner su dextera in action. E finalmente le Stanislas con su banda crispate videva le lumine del die e luceva brillantemente. Le preceptor pallidiva, bassava le capite e regardava timidemente verso le francese. Iste le regardava equalmente con oculos surprise e questionante. Su labios se distorceva in un sorriso astute e le expression confuse desapareva lentamente de su visage ...

“Julij Avgustovich!” le hospite se adressava al francese. “Si il vos place, passa me ille bottilia!”

Indecisemente Tremblant extendeva su dextera verso le bottilia e ... oh, qual fortuna! Pustiakov percipeva un ordine super su pectore; e illo non esseva simplemente un Stanislas, illo esseva un integre Anna! Ergo etiam le francese habeva fraudate! Pustiakov erumpeva in risos de gaudio e finalmente se placiava confortabilmente super su sede ... Nunc non jam esseva necessari celar le Stanislas! Ambos esseva culpabile del mesme peccato e consequentemente le uno non poteva calumniar le altero o facer le risibile ...

“Ah, ah ... hm! ...” grunniva Spichkin quando ille videva le ordine super le pectore del preceptor.

“S-si!” diceva Pustiakov. “Il es sorprendente, Julij Avgustovich! Quante paucos inter nos esseva proponite ante le ferias! Como nos es numerose e totevia solmente vos e io ha recipite un! Es multo sur-pren-den-te!”

Tremblant nutava hilaremente e al mesme tempore exponeva le reverso sinistre de su jachetta ubi resplendeva le ordine de Anna del tertie grado.

Post le dinar Pustiakov se promenava per omne le cameras e monstrava le ordine al seniorettas. Su anima esseva leve e libere ben que le fame constringeva su stomacho.

“Si io habeva sapite alique de iste fraude,” ille pensava con invidia, regardante Tremblant qui justo tunc parlava con Spichkin super ordines, “io me haberea simplemente attaccate un Vladimir. Qual damno que io non considerava illo!”

Solo iste pensata le inquietava. In omne altere respecto ille esseva integremente felice.